YOUNG ADULT

JENNIE WEXLER

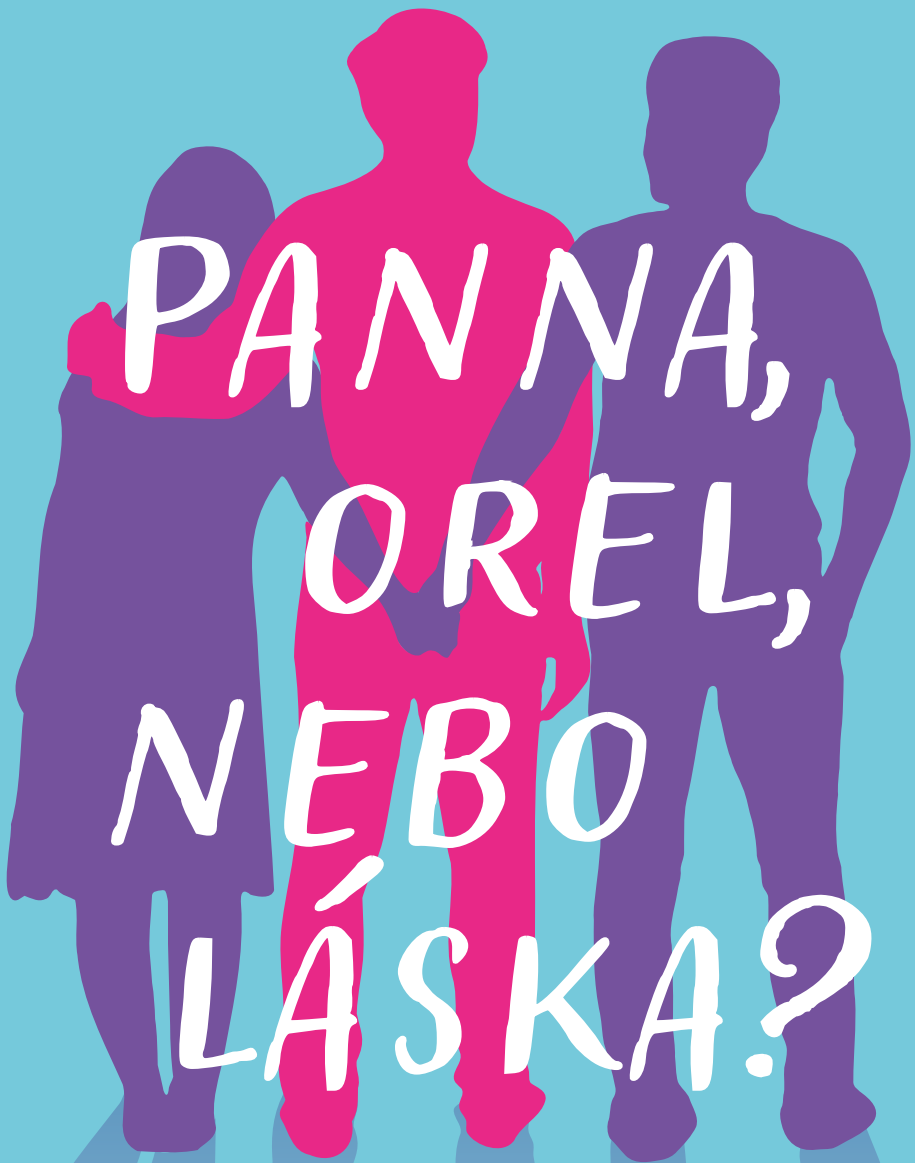

PANNA, OREL, NEBO LÁSKA?

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

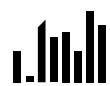
COSMOPOLIS

JENNIE WEXLER

PANNA, OREL, NEBO LÁSKA?

Věnováno J

A všem, kdo si někdy přáli vrátit čas a udělat něco jinak.

PRVNÍ ČÁST

PANNA

1. KAPITOLA

Stevie

PROSINEC

V kostele se sešla celá škola, jen on tu není. On není nikde. Fotbalový tým se přišourá pozdě a opře se o zadní zeď. Vzduchem se nese tiché mumlání, ozvěna smutku. Vejde jeho rodina s propadlými tvářemi a prázdnýma očima. Rakev je zavřená. Zaslechla jsem, že to bylo tak hrozné, že otevřenou nemůžou použít, a nechce se mi ani myslet na to, co to znamená. Šepot v řadě za mnou mi připomíná sykot hadů, nebere konce a drásá mi nervy. Snažím se ho vytěsnit, ale do uší se mi jako červi zavrtávají útržky rozhovorů.

Hrozná nehoda… Tak mladý… Tak nespravedlivé…

Zavřu oči a pevně tisknu víčka, abych zadržela slzy. Když je znovu otevřu, obraz kostela je rozmazaný jako ve snu, jako by se nic z toho nedělo doopravdy. Kéž by to tak bylo.

„Stevie," řekne, jeho hlas zní ostře. Popadnu ho za ruku, mám strach, že kdybych ji pustila, už tu nedokážu déle zůstat. Potřebuju jeho ruku, jako loď potřebuje kotvu. „Jen dýchej."

Zhluboka se nadechnu, ale svírá se mi hrdlo a vidím už zase rozmazaně. Po tváři se mi sveze jediná slza jako první osamělá dešťová kapka a potom přijde bouře. Hruď se mi trhavě zvedá a vzlyky ze mě vyvěrají rychleji, než je stihnu dusit. Celé moje tělo křičí, jako bych padala volným pádem a země byla v nedohlednu.

Slyšela jsem… Nejhorší noční můra všech rodičů… Budeme se za ně modlit…

Panebože, prosím, ať už toho nechají.

Když vchází kněz, jeho ruka tiskne mou, a v kostele je ticho až na ten pláč, tolik pláče. Nemůžu popadnout dech. Vitrážová okna se prohýbají a deformují a moje mysl se snaží v tom všem najít nějaký smysl. Můj první pohřeb. Před očima se mi míhají všechny události, které nás dovedly až sem, a na čele mi začínají vyskakovat krůpěje potu. Tisknu jeho ruku, držím se jí, abych neomdlela, a přeju si, abych se mohla vrátit v čase tam, kde to všechno začalo.

2. KAPITOLA

Drew

O ČTYŘI MĚSÍCE DŘÍVE: SRPEN

Smažu hlasovou zprávu, aniž bych si ji poslechl. To už je pátá. Jednu po druhé smažu i textové zprávy, moje prsty zuřivě ťukají do displeje. Celým tělem mi projede neodolatelné nutkání třísknout telefonem o dlažbu kuchyně, ale než mu stihnu podlehnout, máma mi položí ruku na rameno. Zastrčím telefon do zadní kapsy džín, přehodím si přes hlavu kapuci a předkloním se nad kuchyňskou linku z bílého mramoru. Zatahá mě za šňůrky mikiny, ale do očí se mi nepodívá.

„Táta se na tebe ptal."

„Vyřiď mu, ať jde do hajzlu," odpovím klidně. Máma nereaguje. Vypadá, že na to nemá sílu.

„Říkal, že se ti nemůže dovolat."

Neodpovím. Mamka otevře ledničku, vzdychne a vezme si z jinak prázdné přihrádky napůl vypitý džbánek pomerančového džusu. Nalije si sklenku a šťáva jí přitom vystříkne na linku. Máma utrhne

z role papírovou utěrku, otře desku a z Apple Watch na jejím zápěstí se ozve příchozí zpráva.

„Přijdu pozdě," řekne a nasadí si na umělý nos předimenzované sluneční brýle. Nakloní se ke mně, chce mi dát pusu na tvář, ale já se odvrátím. Dopiju džus, popadnu klíče a narovnám se. Jsem nejmíň o hlavu větší než máma.

„Měj se dneska hezky," popřeje mi, když zamířím ke dveřím. Tomu se musím ušklíbnout, protože jsou to přesně sto osmdesát tři dny, co jsem se měl naposledy hezky. Kdyby se na to máma aspoň jednou zeptala, věděla by to taky. Ale o dni, kdy táta odešel, máma nikdy nemluví. Od té doby toho vůbec moc nenamluvila.

Vycouvám s džípem z příjezdové cesty. V rádiu zpívá Ed Sheeran o tom, že se chce vrátit domů. Je to nesmysl, takhle toužit po místě, které jste kdysi znali. To se přece vrátit nedá. Ať se snažíte sebevíc.

Sheerana vypnu a zatočím na příjezdovou cestu vedlejšího domu. Nějaký chlap se zlatým retrívrem mě probodne pohledem, když dvakrát zatroubím. Jo, vím, že je brzy. Obrovská kovová brána se otevře a na cestu z ní vyběhne Shane se zeleným batohem pověšeným na jednom rameni. Ohlédne se, ze zadní kapsy mu trčí dvě bubenické paličky, a zamává Kathy. Ta stojí v arkýřovém okně s hrnkem kávy v rukou. Tenhle náš ranní rituál jsme zavedli už na základce a vydržel nám doteď. Akorát že tenkrát jsme nastupovali do velkého žlutého autobusu, oba ve stejných zářivých teniskách.

„Všim' sis, že je srpen?" prohlíží si Shane mou mikinu, když se usazuje na místo spolujezdce. Batoh a paličky si položí na zem mezi nohy.

„Nechtěl jsem, aby to viděla máma." Ne že by si toho všimla. Poslední měsíce si nevšímá ničeho.

„Tys to fakt udělal?"

Shane mě popadne za předloktí, vyhrne mi rukáv a prohlíží si římské číslice vytetované černým inkoustem na vnitřní straně mého

zápěstí – je to číslo a znamená datum. Shane se nepřítomně podívá stranou, ztracený v naší společné vzpomínce.

„To byl dobrej den," řekne a zadívá se z okna.

„Zatraceně dobrej den."

„Já bych to nepřeháněl. Málem jsi…"

„Právě. Málem." *Jen málem.* Proto to byl tak dobrej den.

Shane rozepne batoh, vyndá láhev s vodou a dlouze se z ní napije. Zpod zipu vykoukne modrý plyšák s huňatým čírem na hlavě. Shane ho rychle zastrčí hlouběji do batohu.

„Co to sakra je?" kývnu k batohu.

„Nic." Shane si stáhne kšilt modré čepice s logem EMT tak hluboko, že mu skoro zakryje oči. Co začal vloni dobrovolničit u záchranářů, prakticky ji nesundal z hlavy.

„Jo, jasně." Strčím do Shanea loktem, hrábnu mu do batohu a vytáhnu plyšovou hračku, bleděmodrého Aladinova džina s úsměvem kočky Šklíby. „To si děláš srandu?"

„Proč? Je to maskot týhle sezony," odpoví Shane, jako by bylo úplně normální tahat s sebou plyšovýho džina.

„Já vím, že je to maskot týhle sezony. Ale no tak! To můžeš rovnou poprosit Brenta Millera, aby ti nakopal zadek."

„Brent Miller je mi ukradenej," odpoví Shane, vyškubne mi džina a hodí ho zpátky do batohu. „Myslel jsem, že by bylo cool, kdybych si ho přidělal na bubny."

„To ať tě ani nenapadne." Při představě, že Brent džina uvidí a pustí se do Shanea, se otřesu. Brent s radostí častuje Shanea všemi možnými výrazy, z nichž ani jeden se mi nechce opakovat.

Shane vzdychne a podívá se na mě. Pak se ušklíbne, zvedne ze středové konzoly penny a převrátí tu jednocentovou minci v dlaních.

„Panna, džin zůstává. Orel, džin odchází," zazubí se. V oříškově hnědých očích se mu usadí ty známé jiskřičky, které mi připomínají

ten den, kdy jsme si hodili mincí poprvé. Byli jsme malí, mohlo nám být šest nebo sedm, naše hubená tělíčka se tiskla k sobě a balancovala na konci vysokého skokanského můstku. Pod námi šplouchala v bazénu modrá voda a my se dohadovali, kdo skočí jako první. Nevím, kdo to tenkrát začal, ale strkali jsme do sebe a chňapali po sobě jako dvě vzteklé veverky tak dlouho, až jsme oba sletěli po hlavě do vody a taktak přitom minuli cementový okraj bazénu. Vyděsilo nás to. Od té chvíle, kdykoliv jsme se na něčem neshodli, jsme si hodili mincí.

„Necháme to na vesmíru," prohlásí Shane, hodí minci, chytne ji a připlácne si ji na hřbet ruky.

Vesmír ať jde do hajzlu. Jestli si Shane přidělá na bicí plyšáka, je to pozvánka, nebo spíš vyloženě prosba o další komentáře, které Brent Miller už tak umírá touhou pronést.

„Panna," řekne Shane a usmívá se od ucha k uchu jako trouba. „Džin zůstává."

Zavrtím hlavou a zapnu Sheerana, který se pořád *nemůže dočkat, až se vrátí domů*. Shane zaúpí, protože písničky, co hrají v rádiu, většinou nesnáší – ale moje auto, moje pravidla. Vycouvám z příjezdové cesty k jejich domu a rozjedu se po silnici lemované duby, mezi jejichž listím prosvítá ranní sluníčko.

Když projíždím městem, Shane mlčí a prsty rytmicky ťuká do okýnka. Vím, že pořád přemýšlí o tom plyšovém džinovi a říká si, jestli nemám pravdu, což taky mám. On to dobře ví. A taky ví, že já o tom pořád přemýšlím taky, i když jsme od jejich domu nepromluvili ani slovo. To je jedna z věcí, které jsou na našem kamarádství tak super – to, jak vidíme jeden druhému do hlavy. To, jak nemusím mluvit, když se mi nechce. Až na to, že teď nevydržím mlčet, protože nad námi visí začátek školního roku, který nás okrade o ty nádherné letní dny bez Brenta.

„Víš, že ti budu krýt záda, ať uděláš, co uděláš," řeknu se zrakem upřeným na silnici. Shane nejdřív dlouho neodpoví, ale přestane bubnovat prsty do okýnka.

„Já se o sebe postarám." Jeho hlas je tichý, jako by o vlastních slovech pochyboval.

„Já vím," přikývnu. „Ale jsem tady, jasný?"

Shane mlčí a dívá se z okna. Aniž by se na mě otočil, natáhne ke mně pěst a já si s ním ťuknu klouby.

„Už jsi mluvil s tátou?" změní Shane téma a mně se zvedne prázdný žaludek.

„O tom se nebudeme bavit," odpovím. „Ale dokonalá odbočka, mimochodem."

„Beru. A díky." Shaneovy prsty se znovu roztančí po okně a já se nutím myslet na cokoliv jiného než na Brenta a tátu, ale moc se mi to nedaří. V té neúprosné myšlenkové pasti jsem chycený tak, že málem přehlédnu stopku na rohu. Rozbuší se mi srdce a dupnu na brzdu těsně předtím, než bych proletěl křižovatkou. Auto málem dostane smyk, Shane se chytí rukojeti dveří a zapře se nohama. Ustaraně se na mě podívá, ale já si promnu oči a předstírám, že jsem se jen málo vyspal.

„Promiň," zamumlám tiše a znovu se rozjedu do křižovatky. Ze všeho nejvíc si přeju, abych dokázal umlčet to hučení ve svojí hlavě.

U školy zastavím auto na obvyklém místě a zatáhnu ruční brzdu. Shane popadne batoh a paličky a otevře dveře dřív, než stihnu vypnout motor.

„Jdeme pozdě," řekne a vyskočí z džípu. Z hřiště za školou se k nám nese změť tónů a akordů. Sice hráče nevidím, ale hudbu slyším naprosto zřetelně. Vysoukám se z mikiny a hodím ji do kufru.

„Sejdeme se tam," volá na mě Shane a už pádí na zkoušku. Někdy se chová jako podlejzák, ale aspoň to přiznává. Nejde o to, že by se

snažil být první – on prostě rád chodí včas, rád se chová správně. Kéž bych měl tohle pnutí taky. Ale já se místo toho vleču, co noha nohu mine.

A zpomalím ještě víc, když uvidím, že na obrubníku mi přímo v cestě sedí neznámá holka. Vedle sebe má postavené hnědé pouzdro na saxofon. Je jasné, že je tu nová, bloudí nejistýma očima po parkovišti. Má tmavé oči, asi jako já, ale lemované dlouhými řasami. Není pochyb o tom, že je hezká. Tak hezká, že nechápu, jak mohl Shane proběhnout kolem ní a ani si jí nevšimnout. Shrne si z ramen dlouhé hnědé vlasy protkané slunečními paprsky. Moje tělo se poprvé za celé ráno uvolní, myšlenky na tátu a Brenta Millera milosrdně zapadnou kamsi hluboko do mé hlavy. Když si mě ta holka všimne, narovná se, jako by tu čekala na mě. Připomíná mi záhadnou postavu z nějaké Bradburyho povídky. Její hluboké oči se ponoří do mých a ten tichý úvod mě probere tak, že jsem rázem čilý jako rybička.

„Stevie," odpoví, když se jí zeptám na jméno, a zastrčí si pramen hustých vlasů za ucho.

Jako zpěvačka Stevie Nicks, napadne mě, ale nahlas to neřeknu. Vsadím se, že to slýchá v jednom kuse. Až ji to musí hrozně otravovat.

Zatroubí na mě bílé BMW a z okýnka mi zamává něčí ruka. Fotbalisti a roztleskávačky se scházejí na trénink, všichni jsou natěšení na nový školní rok, i když oficiálně začínáme až příští týden. Všichni halekají moje jméno a mávají. Kývám na ně, ale vím, že já je vlastně nezajímám. Když jsme byli malí, myslel jsem, že jo, ale teď vím, že pokud nemluvím o tátovi, nikdo si mě ani nevšimne. A tak si teď nevšímám ani já jich.

„Přišlas na zkoušku?" zeptám se a ťuknu špičkou boty do pouzdra na ságo.

„Šla jsem dovnitř, ale nikdo tam nebyl." Její oči bloudí od školy přes hřiště k parkovišti. Dívá se všude, jen ne na mě.